

Pragtfuld Norma i københavnsk debut

Italienernes fjerde premiere i Falkoner Centret blev et spændende møde med et stykke gammelt sangerkultur

POLITIKEN - 10-11-960

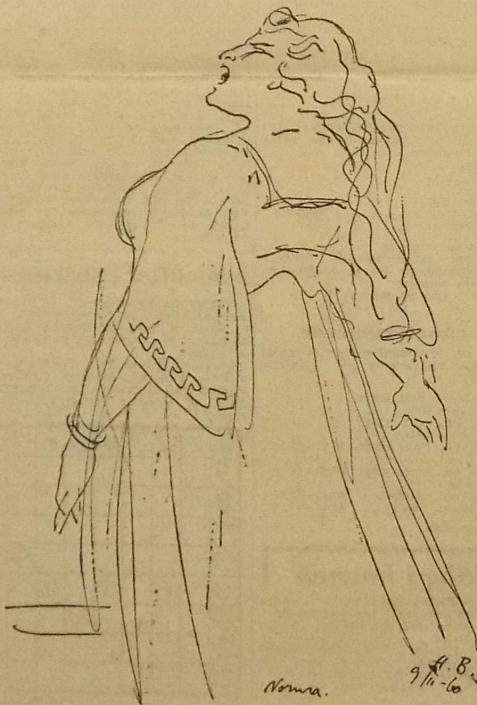
Er Rossinis „Barberer i Sevilla“ Italienernes mest sprudlende bidrag under operagæstespillet i Falkoner Centret, så er Bellinis „Norma“, der fik sin første danske opførelse i aften, på flere måder det mest spændende.

Denne 130 år gamle opera, en af de sidste, der endnu har tilknytning til den klassiske *opera seria*, er på en måde hele kunstarten uden gran af formildende omstændigheder. Den er udtryk for en stenaivorig på scenen næsten statisk, fast regelbunden kunst, hvis subtilitet ligger i en voldsom projektion af temperament i højstileret sang. „Norma“ er således et af de få kurante eksempler på den gamle italiener-opera, inden der gik grad i tenoren, inden der gik sentimentalitet i følelserne, inden der blev lagt glasur på orkestret.

For tilhøreren blev aftenen et møde med et stykke italiensk sangkul-

tur med dybe rødder. Og inden for rammerne af et sceneri, der godt kunne være hentet på et teatermuseum, blev der leveret fine beundringsværdige præstationer.

Det hævdes, at der i dag er tre sopranoer, som kan „Norma“, et af disse partier, der kræver det overdådige. Det er nemlig et dramatisk koloraturparti, hvis vokale guirlander ikke er latter og skæmt som hos Rossini, men henførte udtryk for sorg og smerte. Af disse tre sopranoer er den ene ude at sejle med Onassis. Det er Maria Callas. Den anden er i København. Det er den jugoslaviske Sonia Barbieri, som i aften var sygmeldt, men som formentlig synger partiet lørdag. Den tredje er mirakuløst nok italiengæstespilletets *Tosca*, den chilenske *Claudia Parada*. Efter en enkelt samlet prøve med orkestret, der i denne forestilling blev ekspertledet af *Manno Wolf-Ferari*, sang hun så



Norma.

Det nordiske klima har slået hårdt ind på de sydlandske struber, og titelpartiet i Bellinis store opera måtte på premiereaftenen synges af *Claudia Parada* — *Tosca* fremstiller — efter sugemelding fra *Sonia Barbieri*. Hans Bendix har tegnet præstinden i *Claudia Parada*s skikkelse.

denne imponante, tragiske præstinde.

Det var — selv omstændighederne ude af betragtning — en stor præstation. Et voldsomt temperament skar igennem og i scenerne med de to blonde småbørn, der figurerede hendes dulgte afkom med den romerske prokonsul, blottede hun en omhed og varme, der er denne heroines anden side. En umiddelbar begejstring over *Claudia Parada*s indsats øgedes til måbende beundring, da det efter forestillingen blev oplyst, at det er første gang, hun overhovedet har sunget *Norma* på scenen. Bravissimo.

Salvatore Puma sang *Pollione*, hendes hade-ven, som svigter hende til fordel for en yngre medpræstinde. Her var en ganske dejlig stor tehorstemme af en type, der stilmæssigt ligger Mozart-tenoren og *Puccini*-tenoren lige fjernt. *Puma* sang denne klassiske fremtoning med ædel rejkning og rigdom i klangen.

Adalgisa, den unge præstinde, der er *Norma*s rivalinde, bragte os endnu en betydelig vokalpræstation. Hun blev sunget af *Myriam Pirazzini*, en karakterfuld mezzostemme af høj lodighed og helt blottet for frue-lyd. Det fjerde ledende parti er ypperstepræsten *Oroveso*, en *Sarastro* af statur, der blev sunget af *Salvatore Catania*. Denne kunstner gav os som *Don Basilio* i „*Barberer*“ en komisk figur af første rang. Som „basso profundo“ var han lige så

overbevisende, en statue af urokkelig autoritet.

„*Norma*“ er et gammelt italiensk speciale. Det ville være absurd at anbefale den til genopførelse eksempelvis på vor hjemlige scene, hvor den travedes trofast mellem 1840 og 1906. Den skal ikke tros, måske knap nok opleves i mere dionysisk betydning. Den skal erkendes som en del af den gamle sangerkultur, og denne er og bliver bedst forvaret hos italienerne selv.

ROBERT NAUR